

॥ १४ ॥ १५ ॥ निक्षिपामीति अत्राग्निशब्देन दिग्देशकालकर्त्रात्मासूत्रसंज्ञो हिरण्यगर्भ उच्यते तस्य अग्नित्वत्यागः कारणत्वावस्थानं प्रथमः प्रथमजः सूत्रालेत्यर्थः हे प्राजापत्यप्रजापतिपुत्र हे अंगिरः अहं द्वितीयः कः कंसंज्ञो विराडात्मा भविष्यामि ॥ १६ ॥ कुर्विति पुण्यं ह विवर्धनं प्रजानां स्वर्ग्यं स्वर्गाय हि तं प्रथमं पुत्रं बृहस्पतिसंज्ञं अयं भावः ईशसूत्रविराडुपासनाभिः सिद्धाः क्रमेण ब्रह्मप्रजापतिबृहस्पतिसंज्ञाः पूर्वपूर्वस्य उत्तर उत्तरः शतांशं समितैश्वर्यः तथा च श्रुतिराह क्रमेणाह ते येशं बृहस्पतेरानंदाः स एकः प्रजापतेरानंदः ते येशं बृहस्पतेरानंदाः स एको ब्रह्मण आनंद इति तत्रापि बीजां कुरन्यायेनाग्नेरंगिराः अंगिरसो बृहस्पत्याख्यो अग्निरिति बोध्यं तद्यदि दमादुरमुं यजां मुं यजेत्येतस्यैव सा विस्मृष्टिः सुपर्णविप्राः कवयो वचोभिरेकं संतं बहुधा कल्पयंतीत्यादि श्रुतिप्रसिद्धं सूत्रालनः सर्वदेवतारूपत्वमांगिरसतात्पर्यं तदिदं ज्ञा

त्वमग्निः प्रथमं सृष्टो ब्रह्मणा तिमिरापहः ॥ स्वस्थानं प्रति पद्यस्वशीघ्रमेव तमो नुद ॥ १४ ॥ अग्निरुवाच नष्टकीर्तिरहं लोके भवान्जानतो दुताशनः ॥ भवं तमेव ज्ञास्यंति पावकं न तु मां जनाः ॥ १५ ॥ निक्षिपाम्यहमग्निं त्वं त्वमग्निः प्रथमो भव ॥ भविष्यामि द्वितीयो हं प्राजापत्यक एव च ॥ १६ ॥ अंगिरा उवाच कुरु पुण्यं प्रजा स्वर्ग्यं भवाग्निस्तिमिरापहः ॥ मां च देव कुरुष्व अग्ने प्रथमं पुत्रमंजसा ॥ १७ ॥ मार्कण्डेय उवाच तच्छ्रुत्वांगिरसो वाक्यं जातवेदास्तदा करोत् ॥ राजन् बृहस्पतिर्नाम तस्याप्यंगिरसः सुतः ॥ १८ ॥ ज्ञात्वा प्रथमं जंतुं तु वङ्गेरांगिरसं सुतं ॥ उपेत्य देवाः पप्रच्छुः कारणं तत्र भारत ॥ १९ ॥ स तु पृष्टस्तदा देवैस्ततः कारणमब्रवीत् ॥ प्रत्यगृहं स्तु देवाश्च तद्वचोंगिरसस्तदा ॥ २० ॥ तत्र नानाविधानग्नीन् प्रवक्ष्यामि महाप्रभान् ॥ कर्मभिर्बहुभिः स्यातान्नानार्थान् ब्राह्मणेष्विह ॥ २१ ॥ इति श्रीमहाभारते आरण्यके पर्वणि मार्कण्डेयसमाख्या पर्वणि आंगिरसे सप्तदशाधिक द्विशततमोऽध्यायः ॥ २१७ ॥ ॥ ६३ ॥ मार्कण्डेय उवाच ब्रह्मणो यस्तृतीयस्तु पुत्रः कुरुकुलोद्बह ॥ तस्याभवत्सुभाभार्या प्रजास्तस्यां च मे शृणु ॥ १ ॥

त्वायजमानस्याग्निपि मोक्षद्वारं भवतीत्यर्थः ॥ १७ ॥ तच्छ्रुत्वेति अकरोत् अंगीचकार जातवेदाः स्वयं कारणं गत्वा स्वपुत्रमंगिरसमकरोत् तस्यापि पुत्रः स्वयं बृहस्पतिर्नामा भवदिति ॥ १८ ॥ तत्र बृहस्पतेः कारणत्वं कारणज्ञानादेव युज्यते ब्रह्म विद्वद्भैव भवतीति श्रुतेरतस्तत्पराक्षार्थे देवा बृहस्पतिं प्रतिकारणं ब्रह्म पप्रच्छुः ॥ १९ ॥ तस्मिंश्च तेनोक्ते सति प्रत्यगृहं अंगिरसो वचः अयं भवतां गुरुरिति अंगीकृतवतः ॥ २० ॥ नानार्थान् पृथक् प्रयोजनान् ब्राह्मणेषु कर्मविधाक्येषु ॥ २१ ॥ इत्यारण्यके पर्वणि नैलकंठीये भारतभावदीपे सप्तदशाधिक द्विशततमोऽध्यायः ॥ २१७ ॥ ॥ ६३ ॥ कालाभिमानिन्यो देवता अपि अंगिरः संज्ञासूत्रालन एव सकाशाज्जाता इति वक्तुमध्यायमारभते ब्रह्मण इति ब्रह्मणः कारणत्वं तत्तदुपास्ति सिद्धो गिरा इति तस्य नृतीयत्वं सुभाकालाभिमानिनी देवता सुष्ठु संवत्सरायात्मना होरात्राद्यात्मना वाभातीति सुभा शुभा इति पाठेऽपि सैव ग्राह्या ॥ १ ॥